

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg er meget glad for, at statsministeren tager det ting med i sine overvejelser, og at statsministeren også regner med, at det, hr. Søren Søndergaard og jeg har foreslået her i Folketingssalen, vil gøre indtryk.

Jeg vil gerne bede statsministeren om at hilse præsidenten og overbringe disse forslag til præsidenten. Hvis statsministeren ikke vil fremføre dem i sit eget navn, kan han netop hilse fra hr. Søren Søndergaard og hr. Keld Albrechtsen og meddele, at sådan er der altså folk i det danske Folketing der mener. Men statsministeren har jo også mulighed for selv at overtage forslagene, og får vi, inden statsministeren tager af sted, mulighed for at se lidt nærmere på, hvilke overvejelser det har resulteret i fra statsministerens side?

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Vi har jo gennemgået spørgsmålet utrolig mange gange, og jeg synes faktisk, at både hr. Søren Søndergaard og hr. Keld Albrechtsen skulle væbne sig med tålmodighed og se, hvad der rent faktisk kommer ud af møderne. Så kan hr. Søren Søndergaard og hr. Keld Albrechtsen jo kalde mig i Folketingssalen bagefter og give udtryk for, om de er tilfredse eller ikke er tilfredse med det, der er kommet ud af møderne. Det vil faktisk være en mere hensigtsmæssig fremgangsmåde, hvis jeg må give det gode råd.

Søren Søndergaard (EL):

Det må statsministeren godt, men jeg har ikke tænkt mig at følge det, for den oplyst enevældestil, som statsministeren fører, med, at Folketinget bare skal blande sig udenom, hvad statsministeren går og laver, og så kritisere bagefter, synes jeg ikke er nogen god facon.

Jeg synes, situationen i Irak er så alvorlig, at spørgsmålet om den permanente tortur, vi har set af irakiske fanger, selvfølgelig burde være en central del, og jeg synes, statsministeren ikke burde forsømme nogen lejlighed til at tage det op i stedet for at komme med lidt fjollede bemærkninger om, at statsministeren har været ude for at føre valgkamp.

Jeg spurgte statsministeren på nævnsmødet – det må jeg godt referere, for det er jo at referere sig selv – om statsministeren ville bakke op om den appel, der er kommet fra Amnesty International om at lave en uafhængig undersøgelse af krigsforbrydelser og tortur i Irak. Det burde være åbenlyst, at statsministeren bakkede op om

det, hvis statsministeren tager problemet med den tortur, vi har set i Irak, alvorligt, og statsministeren kan jo fortælle, hvad statsministeren svarede på nævnsmødet. Det har statsministeren jo mulighed for.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Ja tak, taletiden er for længst udløbet.

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Når jeg tillader mig at være ret kort i mine svar i dag, er det faktisk, fordi vi har været igennem dette her, om ikke 117 gange så i hvert fald temmelig mange gange. Der er ikke noget nyt i spørgsmålene, og derfor kan man heller ikke forvente noget nyt i svarene.

Jeg har talrige gange gjort rede for, at jeg faktisk har tænkt mig at rejse sagen om mishandlingen af de irakiske fanger i fængslerne i Irak. Jeg har tænkt mig at få et meget klart svar på, hvad amerikanerne vil gøre for at hanke op i forholdene og sikre, at sådan noget ikke sker igen, at der er en ordentlig ledelse af fængslerne, at der sker en ordentlig uddannelse af fængselspersonalet, og at reglerne står klart for alle. Men der er ikke noget nyt i det. Jeg har sagt det så mange gange i Folketingssalen, at hr. Søren Søndergaard og hr. Keld Albrechtsen må undskylde, at nu synes jeg altså, tiden er kommet til at være rimelig kort i mine besvarelser.

Søren Søndergaard (EL):

Statsministeren vil tage til USA og slå en åben dør ind. Statsministeren vil tage til USA og forklare George Bush, at det, der er sket i fængslerne, ikke er godt, men det ved George Bush jo udmærket, for det har han selv sagt. Det er en fuldstændig ligegyldig konversation.

Det interessante er, hvad der helt konkret skal ske, og derfor har jeg stillet statsministeren det meget konkrete spørgsmål, om statsministeren vil tage initiativ til selv at gå ind for og også opfordre George Bush til at gå ind for den uafhængige undersøgelse af krigsforbrydelser og tortur i Irak, som Amnesty International har foreslået. Det er et meget konkret spørgsmål.

Statsministeren stiller sig op og siger: Jeg har svaret på alt. Men statsministeren har ikke svaret på spørgsmålet, og er statsministeren ude af stand til at svare på det enkle spørgsmål? I så fald er det o.k., og så er der ikke noget at gøre ved det, men hvis statsministeren er i stand til at svare på spørgsmålet, så lad os få svaret nu: Derler statsministeren Amnesty Internationals op-